

दत्ति datti f. don, donation [dad; sfx. *ti*]; || gr. δότις; lat. dos, dotis; irland. dath.

दत्तेय dattéya m. surn. d'Indra.

दत्त्व datt'a 2p. pl. pr. de dādāmi (dā).

दत्त्वाय datwāya gér. vd. de dā 3.

* ददू dād, forme redoublée de dā 3.

ददू dada 2p. sg. imp. vd. de dā 3.

ददतू dādat ppr. de dā 3.

ददन dadana n. (dad; sfx. ana) donation.

ददस्व dadaswa 2p. sg. imp. épique de dā 3.

ददार daddāra p. de dā.

ददौ dādā, dadē, dadima, 1p. sg. et pl. p. de dā 3.

ददौ dādā p. de dā.

दद्धिदौ dādā 2p. sg. imp. vd. de dā.

दद्मि dadmi pr. épique de dā (dad).

दद्यात् dadyāt 3p. sg. o. de dā 3.

दद्यौ dadyā p. de dyā.

दद्रष्ट दद्रष्टा dadraśta 2p. sg. p. de dṛṣṭ.

दद्रु dadrū m. et dadrū f. dartre, maladie cutanée, cf. dardru.

dadrūgñā m. (han) cassia tora, bot.

dadrūna a. dartreux; qui a des darts.

dadrurōgīn a. (rōga) qui a une maladie d'artreuse.

दद्रुस् dadrus 3p. pl. f. de dṛ.

दद्रे dadré p. de dṛ.

दद्रौ dādrō p. de drā.

* ददू dād (red. de dā), dadē 1; p. dādē; etc. Mms. que dā.

ददत् dadat ppr. de dā.

ददान dadāna ppr. moy. vd. de dā.

दद्धि dādi a. (dā red.; sfx. i (?)) qui porte, qui supporte. — S. n. maison, habitation.

दद्धि dādi n. (dā red.; sfx. i (?)) lait caillé. || Résine, térebenthine.

dadikūrcikā f. mélange de caillé et de lait bouilli et épaissi.

ददिक्रास् dādikrās m. (kram (?)) celui qui vient vers le caillé [offert sur l'autel], ép. d'Agni, Vd. || Le cheval mystique Dadhikrās, symbole d'Agni ou de Sūrya, Vd.

ददिक्राम् dādikrāma m. (éar au c.) bâton de baratte. dādikrāma n. (jan) beurre frais.

ददिता dāditā m. (stā) feronia elephantium, bot.

ददिपुस्पिका dādipuspikā f. clitoria ternata, bot.

ददिपाला dādipāla m. feronia elephantium, bot.

ददिपोना dādiponā m. singe. dādisaktu m. Au pl. mets fait de farine d'orge et de lait caillé.

ददिसारा dādisāra m. (st) fleur ou dessus du lait caillé.

ददिसारा m. beurre frais.

ददिसंहा dādisāha m. fleur ou dessus du lait caillé.

ददिस्वेदा dādisvēda m. petit lait [lait de beurre?].

ददिष्वे dādiśvē 2p. pl. pr. moy. vd. de dā.

ददीच dādiča et dādiči m. np. d'un saint Muni.

ददीयस्ति dādiyasti n. [m à m. l'os de Dadhītchi] la foudre; || le diamant.

दद्युच् dādṛé a. impudent, éhonté.

दद्यौ dādā, dadē p. de dā et de dā.

दद्यु dādāna m. (pour dādāna) Yama.

दद्यमौ dādymā p. de dāmā.

दद्याच् dādyāñc m. np. d'un ancien rishi védique.

दद्याकर् dādyākara m. (ā; kṛ) la mer de lait caillé.

दद्यात् dādyāt 3p. sg. o. de dā.

दद्यानी dādyānti f. (sfx. āna) la kātuki.

दद्युतर् dādyuttara n. le dessus du lait caillé, la fleur.

दद्युद् dādyuda m. (uda) la mer de lait caillé.

दद्यौ dādyā p. de dyā.

दद्ये dādṛé p. moy. de dṛ.

दद्यौ dādymā p. de dāmā.

दनीधर्मिन् daniśwāñsmi et daniśwasyē aug. de dāwāñs.

दनु danu f. np.. d'une fille de Daxa, épouse de Kaçyapa et mère de Dānavas.

दनुजा m. (jan) fils de Danu.

दनुजादविश् dānujādwiś m. un dieu [qui hait les Dānavas].

दनुसुन् dānusūn m. fils de Danu.

दत्त danta m. dent; dent ou défense d'éléphant. || Pie de montagne. || Tonneille de verdure. — F. dantli esp. de plante. || Gr. δούρας; lat. dens; lith. dantis; goth. tunthus; angl. tooth.

दत्तला dantala m. pic de rocher, dent de montagne. || Clou, crochet, tasseau, console [fixés contre un mur].

दत्तकर्शना dantakarśana m. (kṛśi) le citron ou citrus acida.

दत्ताचादा dantācada m. (cād couvrir) lèvre.

दत्तादावाना dādāvana n. (dāvā) brosse à dents. — M. mimosa catechu; mimusops elengi, bot.

दत्तपत्रा dantapatra n. boucle d'oreille.

दत्तपत्राका dantapatraka n. le jasmin velu, bot.

दत्तपुष्पा dātpuṣpā m. strychnos potatorum, bot.

दत्तापाला dātpāla m. mms.

दत्ताबागा dātabāga m. l'os frontal qui sépare les dents de l'éléphant.

दत्तामला dātamala m. n. crasse ou tartre des dents.

दत्तामला dātamala n. la racine des dents.

दत्तामलिया dātamalīya a. dental, tg. [m à m. ayant pour organe le bourrelet qui est au-dessus de la racine des dents supérieures].

दत्तावास्त्रा dātavāstra n. et dantavāsas m. [le vêtement des dents] lèvre.

दत्ताचाफा dātācāfa m. (cat' blesser) acidité; chose acide. || Citron; orange; averrhoa carambola; feronia elephantium, bot. — F. oxalis monadelpha, bot.

दत्ताचाना dātācāna n. dentifrice.

दत्ताचिरा dātācīra f. gencive.

दत्ताहरास्का dātāharāsaka m. citron.

दत्तावाला dātāvala m. (? sfx. varā) éléphant.

दत्तायुदा dātāyudā m. porc [qui pour arme a ses dents].

दत्तार्बुदा dātarbuda m. (arbuda) tumeur des gencives, fluxion dentaire.

दत्तालिका dātālikā f. (dāli; sfx. kā) bride de cheval.

दत्तिका dantikā f. esp. de plante; cf. danti.

दत्तिन् dantin a. (sfx. in) qui a des dents ou des défenses. — S. m. éléphant. || Montagne à rochers saillants.

दत्तुरा dantura a. (sfx. ura) qui a des dents ou des défenses saillantes. || Ondulant, onduleux, dentelé.

दत्त्य dantya a. (sfx. ya) dental.

दत्तोल्खलिका dantolikhalka a. (ulūkala) m à m. qui vanne le grain avec ses dents [pénitence qui consiste à manger le grain non vanné].

दन्दप्ये dandaçyē aug. de dañc.

दन्दक्षि dandahmi, dandahyē (aug. de dah) vexer, tourmenter.

दन्दिष्म dandañsmi aug. de dañc.

दन्द्रम्ये dandramyē aug. de dram.

दन्धनिम् dandranmi aug. de ðran.

* दन्व् dānvā 1. Aller, se mouvoir. || Gr. δονέω (?).

दब्ध dābā pp. de damb.

* दन् dāvā, Vd. dañbāmi 1 et dañayāmi 10. Envoyer; [lancer; || frapper, blesser, tuer; || laisser périr; cf. damb.]

* दम् dāmā dāmyāmi 4; pp. damita et dānta; gér. dāmitwā et dāntwā. Dompter; soumettre : rāxasán les mauvais génies. || Gr. δάμνου; lat. domare; ang. tame.

दम् dam f. [en compos.] épouse, maîtresse de maison, dame. || Gr. δάμη; ang. dam; fr. dame (lat. domina).

दम् dama m. (dami) action de dompter, de soumettre; || de soumettre la sensualité. || Châtiment. || [En compos.] qui dompte, qui soumet. || Gr. δάμως par ex. dans iñpōñdāsos, etc. || Lat. dominare, etc.

damaka a. qui dompte; qui punit.

damajōśā m. np. d'un prince de la race lunaire, père de Cīcupāla et roi de Tchêdi.

damata m. (sfx. tā) châtiment; || pénitence qu'on s'inflige à soi-même.

damana m. (sfx. ana) dompteur, triomphateur. || Homme qui a dompté ses passions. || L'armoise, plante.

damayāmi; pp. damita (c. de dam).

damin a. (sfx. in) qui dompte, qui soumet.

दमुनस् damunas et dāmānas m. Agni [qui dompte tout], Vd. || Cukra.

दम्पती dampati m. du. (dam f.) le mari et la femme, le maître et la maîtresse de maison.

* दम् dāmā, cf. dañb.

* दम् dāmā. dañbōmi 5; p. dadamā; 3p. pl. dadamās et dēbus; f2. dambisīyā-